

СЪДЪРЖАНИЕ

на

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ за 1901 год.

	СТР.		СТР.
Алкохолизмът и Младешта.	159	Мисли по Възпитанието	206
Американскитѣ Миссионери въ Турция	19	Мисонерското Дѣло.	208
Близко при Бога.	87	Младитѣ За	50, 66, 190
Богъ Начало и Край	63	Мъченицитѣ на Тай-Пен-Фу и Манчурни.	143
Британското и Чуждестранно В. Общество.	111	Най-великата Нужда на Свѣта	223
„Бъди Мъжъ“	223	Най-великитѣ Нужди на Новото Столѣтие	25
Великденска Повѣсть	66	Недѣйте прѣзира Малкитѣ Нѣща.	12
Викторія, Покойната Кралица	47	Незабравено	72
Внушение за Изучване Библията.	28	Необходимитѣ Нѣща за Единъ Ораторъ.	146
Всѣкидневенъ Дѣлъ	29	«Не мога да отговарямъ за свѣта».	188
Възгордѣвашъ ли се или се Назидавашъ?	50	Нова Реформация въ Франция	45
Възпитание на Младитѣ	181	Ново-Хебридскитѣ Християни.	84
Гладътъ въ Индия	212	Ноемврийскитѣ Разговори	183
Говоране Истината съ Любовь	27	Огрова	12
Годѣ, Д-ръ Фредерикъ.	40	Побѣдата на Вѣрата	180
Деветнадесетото Столѣтие	3	Плодътъ на Нашия Трудъ.	187
Дружеството за Миръ	120	Ползпитѣ отъ Класното Събранне.	110
Духовенъ Отпадъкъ.	51	По плѣненнето на Мисъ Стопъ и Другарката	211
Евангелието въ Австрия	209	и Г-жа Цилка	211
Една Източна Приказка	231	Прави Понятия за Бога	90
Единчката Книга.	12	Прогресъ въ Централна Африка	110
Едно Нѣщо	201	Противъ Протестантитѣ	71
Епидемия отъ Лѣковѣрие	179	Противоклерикалното Движение въ Испания.	130
Есеннитѣ Конференции	110	Протестанското Движение въ Австрия	191
Жизнена Духовностъ	206	Пшеница и Плъва	141
Зала за Вел. Мъже при Нью-Йоркск. Унив.	6	Религия и Моралъ	21
Иисусъ Христосъ въ Обществения Животъ	186	Религиознитѣ Ордени въ Франция	159
Иляна, Новъ	179	Религиозното Съживление на Япония	144
„Има ли Нужда отъ Новъ Црѣводъ“	29	Риггетъ Д-ръ И.	88
Индиферентизмътъ	205	Рождество Христово.	221
Инославнитѣ Пропаганди	68	Силата на Младешта	205
Каква Подготовка се изисква за една успѣшна		Силата на Разговора	108
Християнска работа?	122	Слово на Епископъ Винсентъ.	101
Какъ да стане човѣкъ великъ, или що прави		Смѣтоветѣ въ Атина	228
животътъ великъ?	160	Спасителната Войска	191
Какъ да празнуваме Рождество Христово.	221	Старо-Католици	191
Китайското Мнѣст. на Чуждестр. Дѣла.	161	Стойността на Характера.	162
Книжнина	40, 80; 160, 200.	Стойността на Християнското Вѣрую	41
„Кой е Този?“	17	Тайни Съгрѣшения	111
Колко ще коштува въоръжен. миръ на Англия.	159	Третата Всел. Методистка Конференция.	202
Кралъ Кама	145	„Трѣбва ли и до колко може Християнинътъ	
Кратки Бѣл. на Еписк. Джонъ Х. Винсентъ.	108	да върви съ свѣта?“	81, 126
Критически Отдѣлъ	29, 68, 116, 131, 147, 167	Ударилъ Гвоздея	191
Кръщението на Хуангъ Нганъ	8	Учението на Метод. Еписк. Черква.	11
Къщата що Яковъ построи—Повѣсть за Мла-		Хейне Хейнрихъ, Германскитъ Постъ на	
дитѣ	13, 33, 52, 73, 91, 112, 134; 151, 172, 193, 213, 234.	Смъртното си Легло.	26
Лонгъ, Д-ръ А. Л.	150, 162	Християнството и Днешното Безвѣрие.	203 232.
Магъ Книжн. Уильямъ, Прѣдсѣд. на С.-Щати	185	„Христосъ Възвръсва“.	61
Международенъ Протестъ и Въззивъ.	24	Щастлива мисль (Коледна Повѣсть)	224
Мисли за Нова Година:	2	Що коштува издръжката на едно момче	191

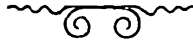
СТР.

СТР.

Илюстрации.

Библейски Студенти въ Пекинския Универс.	28
Бѣгството въ Египетъ	229
Виктория Кралица	46
Джонстонъ, Дж. У. Докт. по Богословнето, авторъ на повѣстѣта „Къщата що Яковъ построи“	15
Жуно градъ, Алякса, отъ парахода . . .	209
Иисусъ и Двамата Ученици	89
Индийска къща, Ситка, Алякса, съ правосл. църква на бряга ни улицата . . .	11

Иуда прѣдава Христа	67
Ленардъ, Д-ръ А. В. Секрет. на Мис. Дру- жество на М. Е. Черква	129
Ли Хунгъ Чангъ.	28
Лонгъ, Д-ръ А. Л.	128, 163
Магъ Бинли, покойникъ прѣдсѣдателъ на Съед. Щати въ Америка	189
Методистката Еписк. Черква въ Пекинъ .	109
«Не е тука, защото възкрѣсна»	69
Рождението на Иисуса Христа	227
Христосъ съ Своитѣ Ученици	149
Христосъ и Апостолъ Иоанъ	51

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

ГОД. X.

5819

ЯНУАРИЙ 1901.

БРОЙ 1.—12

ПОКЛОНЪ НА НОВОТО СТОЛѢТИЕ.

ВЕЛИКЪ и многознаменателенъ е случаятъ, що имаме да видимъ края на едно столѣтие и началото на друго. Въ такова врѣме ние чувствуваме това, що великиятъ шотландски проповѣдникъ, Чамърсъ, е твърдѣ хубаво нарекълъ „двѣтъ величини — величието Божие и маловажността човѣшка.“ Само Богъ е великъ и Нему принадлежатъ вѣчнитѣ години. Колкото за човѣка, днитѣ му сж като трѣва. Староеврейскиятъ поетъ казва: „Като съ порой ги завличашъ; тѣ сж като сънъ; заранъ сж като трѣва, която процвѣтѣва. Заранъ цвѣти и процвѣтѣва, вечеръ се окосѣва и изсъхнува.“ Но *врѣмето* се движи на напредъ. Годиинитѣ навършватъ столѣтия, и столѣтията прѣминуватъ въ безмѣлвността — сждбоносното шествие, що завлича всичко прѣдъ себе си.

„Двѣ нѣща,“ казва единъ свещенопроповѣдникъ, „всегда ни поразяватъ,“ — страшната продължителност на врѣмето и безпрѣдѣлността на пространството. Единъ мѣдъръ човѣкъ намѣрилъ жбѣ на едно староврѣмско животно и веднага тла-

сналъ назадъ прѣдѣлитѣ на врѣмето. Другъ открилъ силитѣ на едно лещевидно стѣкло и тласналъ назадъ прѣдѣлитѣ на пространството. Другъ отъ падането на една ябълка открилъ закона, който свързва на едно вселенната. Великолѣпно дѣло на човѣшкия умъ, дѣто е могълъ тѣй да схване тайнитѣ на вселенната и да открие пѣтищата на Вѣчнаго! И сега забравяме маловажността на човѣка, за когото е говорилъ Чамърсъ, и си напомниме отъ псалома за сътворението на свѣта едно отъ най-забѣлѣжителнитѣ изрѣчення въ книжнината на вѣковетѣ: „И рече Богъ: да направимъ човѣка по образу нашему и по подобие нашему, и да владѣе.“ Човѣкъ сѣди тихо сега и гледа нови съзвѣздия на истината, както се тѣ прѣдставятъ на душевнитѣ му очи. Ефемеренъ що е, чадо на единъ день, енергията на една капка кръвъ би могла да го погуби, при все това той знае реда на свѣта и вѣчната му причина. Съ силата на своята мисль той разглежда миналитѣ вѣкове, вижда първобитния часъ, събирацитѣ се слѣнца и системи, исти-

ващитѣ свѣтове, архангелитѣ *еои* (вѣкове), напредващия животъ по нашата планета, първобитния човѣкъ, и послѣ историческитѣ столѣтия. Народи се подигатъ и падатъ. Напредъ и всегъда на нагорѣ се измѣнява стариятъ порядъкъ, като отстъпва мѣсто на новия. Всичко това човѣкъ го вижда като въ панорама, и забѣлѣзва „методъ“ (способъ) въ свѣта, що открива Творецъ. Богъ е приготвявалъ жилище за човѣка, и неговиятъ родъ, най-послѣ влиза въ владение на това жилище. Днесъ, като наслѣдникъ на всичкитѣ вѣкове, той е изпратилъ едно отъ най-великитѣ столѣтия, което е вече влѣзло въ безмѣлвнитѣ стаи, тъй да се каже, на миналото. Той чува безшумния вървежъ на годинитѣ. Промѣнение и отпадъкъ! Но отвѣдъ утрѣнната зора. „Тъ ще погинатъ, а Ти прѣбиваешъ; и всички като дрѣха ще овехтеятъ, и като одежда ще ги свиешъ и ще се измѣнятъ.“

Мисли за Новата Година.

Началото на всѣка година е всекога тържественъ периодъ въ живота на всѣки човѣкъ. Тази тържественостъ се усилва отъ факта, че началото на 1901 година отбѣлѣзва и началото на новото XX столѣтие.

Никой не може да познае себе си безъ да си спомня и размишлява за миналото. Кой и що съмъ азъ? сж въпроси, на които индивидуалната история само може да отговори. Личността всекога се мѣнява. За търговеца да знае какъ стои смѣтката му на края на годината — спечелилъ ли е или е изгубилъ е необходимо; сжщо и за всѣкой християнинъ е важно да знае да ли той въ края на годината и въ началото на нова година е порастналъ въ благодатъ, или е изгубилъ вѣрата, що спасява, надеждата, що посрѣща

всички мъчнотни, и любовта, що търпи до край. Този, който е обилень въ богатство, издигнатъ на почитъ, несъпротивимъ по властъ, прѣситень отъ удоволствие, ако е безъ Бога и безъ надежда въ този свѣтъ, добръ ще стори да размѣни мѣстото си съ най-невѣжия и най-сиромашкия отъ своитѣ съседни, който има *Бога Якововъ* за своя помощъ.

Безъ да прѣнебрѣгва честно възприети отговорности, добръ е въ началото на една нова година — да се оттегли човѣкъ отъ множеството и да се пита: „Що правя азъ? Коя е ръководящата звѣзда въ моя животъ? За що живѣя въ този свѣтъ? Прѣнебрѣгвалъ ли съмъ до сега най-вѣрховнитѣ си интереси? Песим-сленото небрѣжение изобщо отчуждава човѣка отъ приятелитѣ му. Небрѣжението, което е въ всичко опасно е най-опасно въ религията. Надеждата въ Христа се изгубва, прѣди да се усѣти човѣкъ; създааната на камъкъ къща е рухнала на долу по хълма и почива на пѣськъ. Ако човѣкъ знае кое е неговото назначение — и който не знае, каквато и да е неговата възраст, той не е нищо освѣнъ дѣте — то къмъ кое пристанище отива? До като е неговата ръка на кормилото, неговото око къмъ слънцето ли е деня и къмъ звѣздитѣ нощя? и често води ли се по картата? Опитниятъ капитанъ на парахода „Паризъ“ вървѣлъ право къмъ гибель, защото прѣсмѣтванията му били криви. Самитѣ свѣтила що виждалъ, го лъжели.

Заради това въ началото на годината мъдро е да си зададе всекой жизнения въпросъ: „Рабъ Божий ли съмъ, ученикъ ли съмъ Христовъ?“ Ако отговорътъ е „Не,“ то може ли разумно сжщество да си позволи да влѣзе въ друга година безъ да отговори на Тогова, който всекога шепне: „Сине мой, дай ми

сърдцето си.“ Ако ли е отговорътъ: „Навѣрно ученикъ съмъ Христовъ,“ то трѣбва да послѣдва и запитването: „По-близу ли съмъ при Христа отколкото прѣди една година?“ Ако би да има двоумѣние или изповѣдь, че Божий духъ не е тъй близу съ вѣра и любовъ както е билъ, то такъвъ човѣкъ не трѣбва да си дава покой, до катъ не придобие изгубената почва. Ако обаче не се спрѣ човѣкъ да помисли, той може да не узнае своя отпадъкъ.

Когато удовлетворително отговори човѣкъ на тѣзи първи и велики въпроси, то слѣдъ тѣхъ идатъ и други. Всички срѣдства за добро здравие, душевно подобрене, търговия, трѣбва добръ да се пазятъ и подобряватъ и всички обязанности къмъ приятели, странници, или неприятелите трѣбва да се прѣгледатъ, за да бжде Християнинътъ готовъ за всѣко добро дѣло и слово. Противъ Бога грѣши той, който ги умишлено прѣнебрѣгва; а противъ себе си и противъ ближнитѣ си грѣши, който ги несмислено прѣнебрѣгва. „Не само да спасе нашитѣ души или да избѣгне вѣчния огънь,“ се изпраца въ свѣта Християнинътъ, но добръ да се влада прѣзъ всичкитѣ стадии на живота — като дѣте, мжжъ, баща, братъ и гражданинъ.

Тъй като числото на годинитѣ на човѣка е опрѣдѣлено отъ една линия, която се постоянно съкратява, и вътрѣ въ тази линия има раздѣления като юношество, срѣднѣ възраст и старостъ, то мждро е човѣкъ да мисли за своето минало по отношение къмъ своитѣ възможности, забравейки, че малко ако и да сж годинитѣ на негова животъ, той никога не може да бжде увѣренъ, че ако и да вижда зората на нова година, цѣлата тази година ще бжде негова.

Такова употребление на миналото е едничкиятъ способъ, чрѣзъ който можемъ до една степенъ разумно да контролираме бждащето.

„Научи ни така да броемъ днитѣ си, щото да прилѣпяваме сърдцата си въ мждростъ. Да се яви Твоето дѣло на рабитѣ ти, и твоята сила на синоветѣ имъ, и да бжде свѣтлостъта на Господа Бога нашего върху насъ; и дѣлото на ржцѣтѣ ни утвърждавай върху насъ; ей, дѣлото на ржцѣтѣ ни утвърждавай го.“ (Пс 90; 12, 16 и 17).

Деветнадесетото Столѣтие.

Деветнадесетото столѣтие ни е оставило и се е вече присѣединило къмъ шествнето на изчезналитѣ столѣтия, които се простиратъ назадъ въ безкрайното разстояние на миналото. Заради това възможно е, да говоримъ за това що ни е донесло, що ни е научило и що ни е отнело това столѣтие. Ние още стоимъ много близу до него за да видимъ дѣйствиата му въ истинска перспектива; но сега като се е вече изминало то, можемъ за първъ пжтъ да говоримъ за него като едно цѣло.

Като формално казваме сбогомъ на деветнадесетото столѣтие, което се отличава съ грамадно, невиджано до сега материално благоденствие, нека побързаме да кажемъ, че не параходи или желѣзници, но мисли, що разклащатъ човѣчеството“ добиватъ право за безсмъртие. И трудно е да се каже сега съ каква „всеразклащаща мисль“ ще се помни главно Деветнадесетото столѣтие; вѣрно е обаче, че въ областъта на мисълъта трѣбва да търсимъ трайното. „Защото видимото е врѣменно, а невидимото е вѣчно.“

Въ началото си столѣтието може да се нарече въ *Европа Наполеоновото столѣтие*. Александъръ, Цезарь,

Наполеонъ — тройното въплотение на Бога на войната — сж между полубоговетъ на човѣчеството. Деветнадесетото столѣтие, което въ първитъ си години видѣ Наполеона на върха на неговата слава, отбѣлѣза къмъ своя край удивително съживление на интересъ въ неговата паметъ. Списанието на Лорда Розбери: „Наполеонъ въ Св. Елена“ може да се счита като най-последнята илюстрация на подновения интересъ въ „Божия Метачъ.“

Дори и голѣмиятъ обратъ въ колелото на Щастието, който измѣсти Франция отъ водителството на Европа, се е дължѣлъ до голѣмъ размѣръ на Наполеоновия идеалъ, тъй че Деветнадесетото столѣтие може, въ стария свѣтъ, да се счита като история на Франция и Наполеона.

Но Европа не е всичкиятъ свѣтъ; тя всѣка година става сравнително по-малка важна частъ на свѣта. Вънъ отъ Европа, най-отличителната и забѣлѣжителна чѣрта на Деветнадесетото столѣтие е била прѣголѣмото развитие на Англогласната раса. Сега Британската империя отговаря за управлението на една територия отъ 12,000,000 квадратни мили съ 400,000,000 жители. Отъ тѣзи милиони, обаче, 340,000,000 сж шарени хелоти, които се облагатъ съ данъци и защищаватъ отъ полицейски, по на които строго се отказва правото сами себе си да управляватъ. Англогласното население, на империята, което се управлява само, не надминава 60,000,000 отъ които 40,000,000 сж въ Великобритания и Ирландия, а останалитъ въ Канада, Австралия и Нова Зеландия. Това прѣдставлява бѣлия човѣкъ. Другитъ 340,000,000 прѣдставляватъ товара на бѣлия човѣкъ.

Бѣлото население на Британската империя въ началото на столѣтието било 20,000,000. Сега то се е утро-

ило. Това увеличение обаче се засѣнява отъ прѣголѣмия напрѣдѣкъ на *Съединенитъ Държави*, чието появяване като най-великата отъ все-свѣтскитъ сили е най-видното събитие прѣвъ последнитъ години на Деветнадесетото столѣтие. Въ 1801 г. населението на Съединенитъ Държави било 5,308,000. При последното приброеие направено тѣвъ година населението е 76,265,000. Отъ тѣзи около 8,000,000 сж негри. Бѣлиятъ човѣкъ въ Съединенитъ Държави говори много езици, но дѣцата всички говорятъ английски. Можемъ, прочее, да считаме, че съ изключение на другитъ раси въ Британската империя и Американската република, Англогласната раса сега брой около 125,000,000, които царуватъ върховно надъ разни туземни раси на брой около 350,000,000. Ако въ Европа миналото столѣтие може да се нарѣче столѣтие на Франция и Наполеона, то вънъ отъ Европа не по-малко може да се нарѣче столѣтие на Англогласната империя и република.

Има само друго велико расово явление, достойно да се спомене покрай прѣвеликото разширение на Англогласния свѣтъ, като отличителна характеристика на Деветнадесетото столѣтие и то е **растенieto на Русия**. Прѣди едно столѣтие Русия е била сравнително непозната и варварска страна, цѣлото население на която било само 38,000,000. Днесъ Русия е кръстосана отъ единия край до другия съ прѣвѣзходни желѣзници; слѣдъ една двѣ години всичката източна и Австралийска поща ще се изпраща по Сибирската желѣзница. Рускиятъ Императоръ зѣ благородната инициатива въ поощряване най-напрѣднатитъ идеи, тъй по отношение на прѣдотвърщането както и на хуманизирането на войната, и населението

на Русия сега е 120,000,000. Но това не прѣдставя най-силниятъ факторъ. Русия днесъ е съпрѣдѣлна съ Авганистанъ. Тя е укрѣпила Татаритѣ въ Азиатскитѣ ханства, изкоренила е робната търговия и се е установила безспоренъ господаръ надъ цѣла Сѣверна Азия. Пробуждането на Япония се счита като вчерашна работа, а събуждането на Китай е едва почнало.

Слѣдъ събуждането на Далечния Изтокъ трѣбва да се спомене завземането на Африка отъ Европейскитѣ сили. Нѣщо до прѣди четиридесетъ години Африкански колонии сж се считали непоносимъ товаръ. Отъ онова врѣме, обаче, раздѣлението на „тъмния материкъ“ е вървѣло съ ускорителна бързина, и сега токо рѣчи всѣки хектаръ земя въ Африка се намира въ владѣнието или протектората на една или друга отъ Европейскитѣ Сили.

Намалението врѣмето на прѣминаването Атлантическия океанъ отъ двадесетъ и шестъ въ по-малко отъ шестъ деня не е малко дѣло за едно столѣтие. Прѣзъ хиляди години никой не е можалъ да пътува по-бържѣ отколкото можалъ да тича човѣкъ, да припка въ галопъ конь или да плува корабъ. Но Деветнадесетото столѣтие е измѣнило всичко това. Човѣкъ се качи на велосипедъ и утроява бързината си; той влиза на бързъ желѣзнопътенъ влакъ и прѣминава голѣми пространства, като зема по километъръ и половина на минута. По море той е повече отъ удвоилъ бързината си. Слѣдствието е, че народитѣ сж сега по-ближни съсѣди; тѣ сж единъ къмъ други, както сж били еноринтѣ прѣзъ Осемнадесетото столѣтие.

Прѣзъ Деветнадесетото столѣтие науката е придобила голѣми побѣди. Ето съкращението, що прави Професоръ Алфредъ Р. Уаласъ въ твър-

дѣ интересната си книга: „Чудесното Столѣтие“ на откритията на науката: —

1. Опрѣдѣлението механическия еквивалентъ на топлината, което опрѣдѣление е довело до великия принципъ *съхранението на силата*.

2. Молекулярната теория за газоветѣ.

3. Начинътъ за прѣкото измѣрване *бързината на свѣтлината*.

4. Откритието *службата на праха* въ природата.

5. Теорията за опрѣдѣлени и множими пропорции въ химията.

6. Естеството на *метеоритѣ* и *кометитѣ*, което е довело до метеорическата теория за вселенната.

7. Доказателство за *ледната епоха*, широкото ѣ протяжение и дѣйствиата ѣ върху повърхността на земята.

8. Доказателство за голѣмата древностъ на човѣка *).

9. Установение теорията за *органическото развитие* (еволюция).

10. *Клетчестата* теория и *рекапитулационната* теория въ ембриологията.

11. *Зародишната* теория въ зимотическитѣ болести.

12. Откритието на естеството и службата на бѣлитѣ кръвни тѣла или частици.

Колкото за изобрѣтенията достатъчно е да напомнимъ за телефона, фонографа и пр.

Учението за развитието (еволюцията) съ което е отождествено името на Дарвина се счита една отъ великитѣ научни догми на Деветнадесетото столѣтие. **) Влиянието му се чувствува въ всѣки отдѣлъ на живота.

Войнитѣ на Деветнадесетото столѣтие, нѣкои отъ тѣхъ поне, сж били до голѣма степенъ водени съ хуманна цѣль. Войната за освобождението на Гърция, за примѣръ, която заведе Руситѣ въ Одринъ и потоци Турската флота при Наваринъ, бѣше война побудена отъ съчувствие

*) Въ това както и въ други прѣдставени отъ Проф. Уаласа открития не сж съгласни всички научни мъже. Вѣл. Ред.

**) Трѣбва да помнитъ читателитѣ, че въ тази както и въ други научни догми всѣкиятъ учени не сж съгласенъ, и че по тѣхъ науката не е още казала последната си дума. Вѣл. Ред.

къмъ жъртвитѣ на Турския гнѣтъ. Тѣй сѣщо бѣше и послѣдната Русо-Турска война прѣзъ 1877—1878 год., и като дойдемъ къмъ края на столѣтието, можемъ да кажемъ сѣщото и за Испано-Американската война за освобождението на островъ Куба. Въ всичкитѣ тѣзи случаи възвѣщане се е правило, на чувството на съжаление и справедливостъ. На маленнието силата на това чувство подъ тлѣтворната сѣнка на учението „Правото е въ силата, най-слабиятъ до стѣната и въ пѣкъль да отиде неспособниятъ,“ видно се поясни въ оставянето Арменцитѣ на отгнѣщението на Турцитѣ и Кюрдитѣ и му се даде ципическо усиление съ сѣрдечността, съ която Германскитѣ Императоръ, при поклонническото си пѣтувание за Иерусалимъ, се отби въ Цариградъ за да размѣни комплементи съ Великия Убеицъ. Сѣщото учение не помалко безсрамно биде повикано на помощъ отъ мнозина за да оправдае нашествието на Трансваалската територия, па дори и сега се привежда за да оправдае изтрѣблението на една нация и заличаването на една независима държава, за която казватъ, че не била ужъ оправдала способността си да прѣживѣе въ борбата за сѣществуване.

Въ религиозно отношение Деветнадесетото столѣтие едва ли може да се опише като *par excellence* религиозно столѣтие. То не е произвело великъ духовенъ учителъ. Не е имало никакъвъ Буда или Мохамедъ, нито дори нѣкакъвъ си Лутеръ или Лойола. Въ вънкашни нѣща най-забѣлжителното дѣло е било проглашенето догмата за Папската непогрѣшимостъ, която догма има за противовѣсъ изгубването свѣтската власть на Папата. Жизненото религиозно движение на миналото столѣтие е било усиляващото се съз-

нание за дѣйствителността (реалността) на Христоподобенъ животъ за човѣчеството.

(Изъ Review of Reviews.)

Зала на Велики Американци при Ню Йоркския Университетъ.

Наскоро се е издигнало при Ню Йоркския Университетъ хубаво здание нарѣчено Зала за Велики Американци (The Hall of Fame for Great Americans), което има за цѣль да увековѣчи паметта на велики и знаменити Американци. Това здание е полукръжно и двуетажно. Долниятъ етажъ сѣстои отъ една зала, край която има да се наредятъ споменитѣ за славнитѣ починали; а вториятъ етажъ е отворенъ и построенъ съ колонада. На опрѣдѣлени за това мѣста на добри послания подъ ще се поставятъ бронзови плочи. На всѣка отъ тѣзи плочи ще бѣде написано извѣстно избрано име. Колоната се простира отъ залата за учене Езици до залата за Философскитѣ Науки, и когато се довърши зданието, ще бѣде забѣлжително и импозантно на гледъ.

Свѣтътъ на Ню Йоркския Университетъ получи даръ отъ 100,000 долара (500,000 лева) на редовното си събрание на 5 Мартъ, 1900 г. Съглашението между непознатия подарителъ и прѣдставителя на университета е това, че сумата ще се употреби за построението една колонада, която да служи като зала за велики Американци. Сто и петдесетъ панели (единъ видъ каменни плочи), всѣка по два на осемъ крака, ще се приготвятъ за надписи. Петдесетъ отъ тѣзи ще бѣдатъ надписани въ 1900 г. съ това условие, че ще се подобрятъ отъ двѣ тѣла сѣдии. На края на всѣки петъ години за напрѣдъ, ще се надписватъ петъ други панели (плочи), тѣй че цѣлото

число ще се допълни на 2000 г. Условията за надписванията съществуват: университетът ще кани публиката да предлага от 1 Май, 1900 г. имена, които ще се изпращат по пощата на канцлера на университета в гр. Ню Йорк. Всеко име подкрепено от кой да е глас на сената да се подлага на разглеждане на сто или повече лица, които би одобрил сенатът като списатели или професори по Американската история, или които специално се интересуват в същата история. Никое име да се не записва, ако не е одобрено от мнозинството на отговорителни приети от съдийски прѣди 1-й Октомври на годината на избора. При това всеко име трѣбва да е окончателно одобрено от двѣ трети на гласоветѣ на тринайсетте редовни членове на Ню-Йоркския Университетски Сенатъ.

Не трѣбва да се вписва името на никого, освѣн на лица родени вътрѣ въ сегашната територия на Съединенитѣ Държави, и да има най-малко десет години, отъ какъ е умрѣло лицето. Въ първитѣ петдесет имена трѣбва да вливатъ единъ или повече прѣдставители отъ мнозинството на слѣднитѣ петнайсет разрѣди граждани: (1) Авторы и редактори; (2) Търговци; (3) Възпитатели; (4) Изобретатели; (5) Мисионери и изслѣдователи; (6) Филантропи и реформатори; (7) Свещенопроповѣдници и богословци; (8) Научни мъже; (9) Инженери и архитекти; (10) Юристи и съдии; (11) Музиканти, живописци и скулптори; (12) Лѣкари и хирурзи; (13) Владѣтели и държавни мъже; (14) Войници и моряци; (15) Отлични мъже и жени вънъ отъ горнитѣ разрѣди.

Най-първо трѣбваше да се избиратъ съдийскитѣ, които сж зети изъ слѣднитѣ четири разрѣда граждани въ токо речи равни числа, именно:

(1) Прѣдсѣдатели на университети или колегии и възпитатели; (2) Професори по историята и научни мъже; (3) Публицисти, редактори и автори; (4) Съдии на Върховното Съдилище. Приятно ни е да кажемъ, че измежду прѣдсѣдателитѣ на колегиитѣ е билъ избранъ и Д-ръ Г. Убшбърчъ, познатиятъ директоръ на Робертъ Колежъ.

До сега сж били избрани двадесет и девет души. Както би могло да се очаква *Георги Вашингтонъ* е първиятъ и е получилъ най-много гласове. Слѣдъ него идатъ *Авраамъ Линколнъ* (държавенъ мъжъ), *Даниелъ Уестеръ* (ораторъ и държавенъ мъжъ), *Вениаминъ Франклинъ* (държ. мъжъ), *Юлисъ С. Грантъ* (войникъ), *Джонъ Маршалъ* (съдия), *Тома Джеферсонъ* (държавенъ мъжъ), *Ралфъ В. Емерсонъ* (авторъ), *Х. В. Лонгфело* (авторъ), *Робертъ Фултонъ* (изобрѣтателъ), *Убшингтонъ Хрвинъ* (авторъ), *Джонатанъ Едвардъ* (свѣщенпроповѣдникъ), *С. Ф. Б. Моръ* (изобрѣтателъ), *Д. Г. Фарагуъ* (моракъ), *Хенри Клей* (държавенъ мъжъ), *Джоржъ Пибоди* (филантропъ), *Натаниелъ Хоторъ* (авторъ), *Робертъ Е. Ли* (войникъ), *Петъръ Куперъ* (филантропъ), *Хорасъ Манъ* (възпитателъ), *Илай Хуитни* (изобрѣтателъ), *Х. В. Бичъръ* (свещенопроповѣдникъ), *Джамсъ Кентъ* (съдия), *Джосефъ Стори* (съдия), *Джонъ Адамъ* (държавенъ мъжъ), *В. Е. Чанингъ* (свещенопроповѣд.), *Джонъ Дж. Одобонъ* (наученъ мъжъ), *Г. Ч. Стюартъ* (художникъ), *Аса Грей* (наученъ мъжъ).

При все че само двадесет и девет имена сж били избрани съгласно правилата за избора, пакъ имена, които сж получили десет и повече гласа, и не сж били избрани, сж избираеми слѣдъ двѣ години. Прѣдъ видъ на факта, че Залата на Велики Американци ще съдържа само имената на американски граждани, ро-

дени въ Америка, и че голѣмо число мъже и жени, родени въ странство, сж работили за величието на Съединенитѣ Държави, то прѣпоръчано е било да се въздигне още една зала за знаменити американци родени въ странство, която зала да бѣде близу до сегашната. Тя ще съдържа около една петина отъ про- странството на сегашната зала — тя не ще има повече отъ тридесетъ панели (плочи) отъ които десетъ ще се надпишатъ първата година съ имената на десетъ Американци родени въ странство, и които сж умрѣли най-малко прѣди десетъ години и една прибавочна плоча да се посветява на едно име всѣки петъ години прѣзъ двадесетото столѣтие.

Кръщението на Хуангъ Нганъ.

(Изъ «Sunday School Times».)

До 1891 г. селото Иенъ-Кузъ въ Китай било всецѣло язическо. Помежду най-уважаванитѣ, почтени и доброхарактерни отъ жителитѣ на Иенъ-Кузъ билъ Хуангъ Нганъ и фамилията му, която се състояла отъ жена му и дъщеря му Тюа, момиче на около петнадесетъ години. Хуангъ билъ заможенчекъ и прѣкарвалъ единъ спокоенъ животъ. Както вече забѣлѣжихме, въ неговото село всичкитѣ хора били язичници, но въ съседния градецъ Иомъ-Мотъ имало Християнски мисионери по-срѣдствомъ чинто трудове много Китайци приели християнството. Животътъ на тѣзи Християни Китайци въ Иомъ-Мотъ, билъ много честитъ, цѣломъдренъ и въ всѣко отношение безукоризненъ. Това направило дълбоко впечатление на Хуангъ-Нгана, който, като му се поревнило да бѣде и той като тѣхъ, изявилъ намѣрението да стане Християнинъ. За да добие нужното религиозно познание, той почналъ редовно да

отива при мисионеритѣ въ Иомъ-Мотъ. Съселенитѣ му го прѣдупрѣдили, че ако самоволно не прѣкрати сношенията си съ Християнитѣ, тѣ ще намѣрятъ начинъ, по който да го принудятъ да стори това.

Въпрѣки това, дързновениятъ Хуангъ постоянноствувалъ въ намѣрението си и почти всѣка вѣчеръ. прѣзъ хубавия юнски вечеренъ полумракъ, него го виждали да се връща къмъ дома си отъ при мисионеритѣ.

Една вечеръ той полекичка вървѣлъ къмъ дома си. Урокътъ му него денъ билъ за Блаженствата и много сериозно билъ замисленъ върху думитѣ: „Блажени гоненитѣ заради правдата; защото етѣхно царството небесно.“ Той не забѣлѣжилъ сѣнитѣ на кривитѣ се задъ хресталака по край пѣтя три-четири злонамѣрени лица, които съвсѣмъ ненадѣйно го налѣтѣли и така жестоко го били съ сопитѣ си, щото той падналъ на срѣдъ пѣтя въ полу-свѣсъ. Нападателятѣ му за сбогомъ го ритнали всѣкой отъ тѣхъ по единъжъ и извикали на ухото му: „Този пѣтъ те оставяме живъ, но, ако постоянноствуашъ, ще те довършимъ.“

Така доброто сѣме се потъпкало отъ немилостивата язическа нога. Ако и въпрѣки това потъпкване то пакъ поникнало, изминали се двѣтри години прѣди Хуангъ да събере куражъ за да повтори посѣщението си на Иомъ-Мотъ. Прѣзъ това врѣме той съзналъ, че билъ гоненъ заради правдата и че, ако постоянноствува въ нея, ще получи за награда небесното царство. Заради доброто на домашнитѣ си, обаче той упражнявалъ благоразумието си, като отивалъ при мисионеритѣ и се връщалъ ноця. Ако жена му и дъщеря му да се страхували отъ убийцитѣ, като отъ смъртта, тѣ въ сърдцата си съчувствували съ желани-

ето на Хуангъ-Нгана да стане Християнинъ.

Постепенно у Хуанга се появило желание да привежда и други въ Християнството. Изпърво той се сдобилъ съ единъ съчувствителъ, а до м. Юлий една доста голѣмичка дружинка отъ сѣселенитѣ му почнали редовно да правятъ нощни пжтешествия отъ Иенъ-Кузъ до Иомъ-Мотъ. Това уплашило язическитѣ старѣи на селото и безименната шайка, които осѣдили Хуанга на смъртъ.

По онова врѣме мисионеритѣ били вече казали на Хуанга, че тѣ го считали вече готовъ за да се покрѣсти и 4 Августъ била датата опрѣдѣлена за извършването на този обредъ. Нито на мисионеритѣ, нито на тѣхния обрѣщенникъ, на умъ не имъ дохождало за това кръщение, което очаквало Хуанга.

Нея година въ онази околностъ ежегоднитѣ наводнения започнали порано отъ обикновено. Водата на р. Сонгъ-ка прѣлѣла и залѣла почти всичкитѣ по-низки мѣста. На 3 Августъ съобщението между Иенъ-Кузъ и Иомъ-Мотъ още било невъзможно и Хуангу било много мѣчно за това. Вечерята той билъ посѣтенъ отъ единъ ужъ приятелъ, но единъ, въ чието лице нему се припозналъ единъ отъ шайкаджитѣ, които го нападнали, били и оставили полумъртъвъ прѣзъ онази юнска нощъ. Въпрѣки това му подозрение, новообрнатиятъ Християнинъ поканилъ мнимия приятелъ да остане у дома му цѣла нощъ, тѣй като врѣмето било много бурно и неприятно. Около два часътъ прѣзъ нощта кѣщата била разбита отъ една организирана шайка отъ убийци. Безъ да проговорятъ ни дума, тѣ затикнали устата на Хуангъ-Нгана и го обвързали, тогава го извлѣкли отъ кѣщата. Шумътъ отъ боричканието събудило Тюа, която грабнала

една тояга, единственното орѣжие, което се намирало въ кѣщата, и прибрзала да помогне на баща си. Прѣди тя да се освободи отъ смущението, което ѝ било причинило събуждането ѝ така внезапно и по такъвъ единъ застрашителенъ начинъ, тя получила единъ силенъ, добръ отправенъ ударъ по издигнатата си рѣка, — едно болезнено прещипане се чуло, костъта се прѣчупила и рѣката ѝ паднала на земята непотрѣбна. Единъ отъ убийцитѣ я уловилъ, отвлѣкалъ я при единъ гъолъ и се мѣчилъ да я удави, като я налѣгалъ съ лице въ водата. Тюа сполучила да се изкопче изъ рѣцѣтъ на убиеца. Тя избѣгала въ единъ ближенъ храсталакъ и тамъ, горкото момиче, чакало скрито въ храстието, съ счупената си рѣка треперяща отъ болки, безъ да смѣе да издаде нѣкакъвъ звукъ, нито даже да издиша.

Скоро тя зачула стѣпките на идящъ човѣкъ и се поприбрала въ храстието за да не бѣде забѣлѣжена. Прѣвъ промежутъцитѣ на храстието тя могла отчасти да вижда и да слуша, ако и нощната сѣнка и храстието я закриляли да се невижда. Не далечъ отъ нея, на пѣтя, нападателитѣ сложили баща ѝ, който още билъ живъ, но вързанъ и устата му запушени, както го извлѣкли изъ кѣщата. Каквото чула било доволно да направи кръвта ѝ да замръзне. Жестокиятъ, убийственъ ножъ билъ издигнатъ и отъ високо забоденъ въ сѣроцето на баща ѝ. Тюа чула ужасното, гъргоряще, задушително пѣшкане на баща си въ смъртната му мѣка. Слѣдъ това нападателитѣ го задигнали на раменѣтъ си и го занесли на една лодка, съ която отплували по рѣката. Слѣдующата заранъ Тюа била намѣрена лѣжаща при храсталака въ несвѣсъ.

Едва привечерь, на слѣдующия

денъ, мисионеритѣ въ Иомъ-Мотъ се научили за изчезването на Хунга. Тѣ се отнесли до Французкия прѣдставителъ, който изпратилъ единъ отъ своитѣ хора въ Иенъ-Кузъ да изслѣдватъ работата. Издадена била заповѣдь за арестуването на нѣколко подозрени лица и още при първитѣ арести виновницитѣ били заловени. Но тѣзи коравосърдечни хора, при изслѣдването имъ, всички се заклѣли, че нищо не знаели, било за убиването или изчезването на Хуангъ-Нгана. Тѣ отишли още по-нататъкъ и казали, че, ако Хуангъ е билъ дѣйствително умрѣлъ, властитѣ щѣли да сторятъ добръ да потърсятъ убийцитѣ му между самитѣ мисионери, които несъмнено сж го или убили или накарали да се оттегли нѣкъдѣ съ суевѣрна цѣль. Тюа е била или много оплашена та не е искала да ги изкаже или пъкъ не е могла да познае да ли сж сжщитѣ лица. Нищо не могло да се докаже, и за това арестуванитѣ били пуснати. Тѣ съвсѣмъ отказали разказа на момичето за нападението прѣзъ нощта, Освѣтъ тоа захвалително и съ пълна увѣреностъ тѣ твърдѣли и вѣрвали, че не слѣдъ дълго врѣме Хуангъ пакъ щѣлъ да излѣзе на бѣлъ свѣтъ здравъ и читавъ.

Нека не се забравя, че Хуангъ-Нганъ съ радостъ очаквалъ да се извърши кръщението му въ Иомъ-Мотъ, щомъ позволи спадането на рѣката Сангъ-ка; при това, нека се помни още, че той, горкия, билъ убитъ около два часътъ сутринята на 4 Августъ. На 30 Августъ отъ Християнския градецъ Иомъ-Мотъ се забѣлѣжило нѣщо черно плаващо по повърхността на водата, около петдесетъ разкрача отъ брѣга. Указало се, когато този черенъ прѣдмѣтъ билъ изваденъ, че той, билъ тѣлото на убития Хуангъ, което, ако и да било въ водата за дваде-

сетъ и шесть дена прѣзъ м. Августъ, си оставало неповрѣдено — изглеждало като чловѣкъ токо що умрѣлъ и лесно било познато отъ мисионеритѣ. Прѣзъ срѣдъ тѣлото имало прѣвързано въже на единия край на което, явно, нѣкаква тежестъ била нѣкога завързана. Надъ сърдцето била страшната рана отъ ножа, точно както дъщеря му Тюа казвала.

Виновницитѣ веднага арестували и ги завели при тѣлото на тѣхната жертва, който ако и да билъ мъртавъ, единодушно билъ провъзгласенъ отъ прѣжнитѣ си приятели и съсѣди за храбъръ мъченикъ.

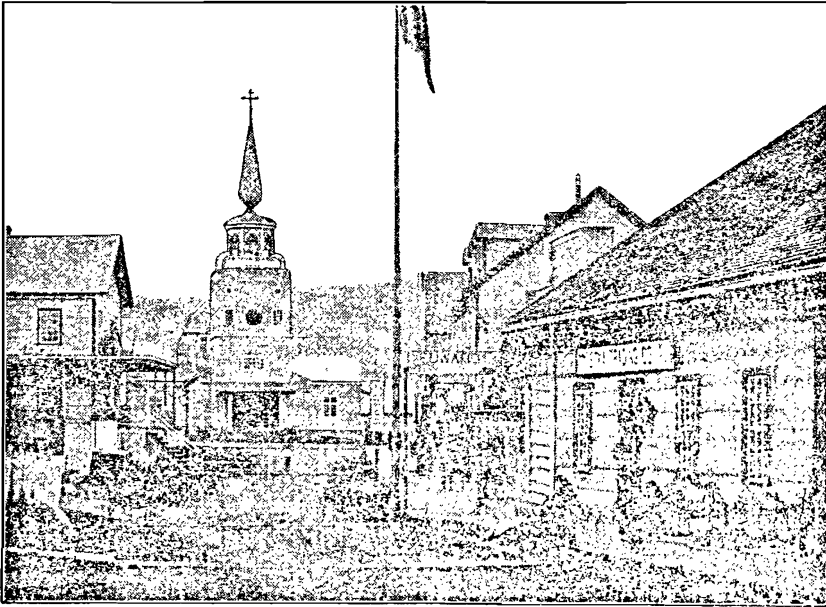
Китайцитѣ сж ревностни поклонници на чудесата. Единодушно тѣ почнали да твърдятъ, че Хуанговото тѣло било покровителствувано отъ ангелитѣ, и че Богъ по чудесенъ начинъ го опазилъ отъ разложение и отъ да бѣде изѣдено отъ рибитѣ, за да може да свидѣтелствува противъ убийцитѣ. Убийцитѣ, сжщо тѣй невѣжи и суевѣрни, както и обвинителитѣ имъ, се смутили и напълно си изповѣдали всичко. „Да, ние го убихме за да попрѣчиме на влизанието на християнството въ селото ни. Ний го промушихме съ ножъ и занесохме тѣлото му и го хвърлихме въ единъ дълбокъ виръ въ рѣката около три километра разстояние отъ Иомъ Мотъ. Завързахме за него единъ тежъкъ камъкъ и го хвърлихме. Ние си мислѣхме, че скоро ще се разложи и ще бѣде изѣдено отъ рибитѣ.“

Тази изповѣдь направила дълбоко впечатление на мѣстнитѣ християни, които твърдо вѣрвали, че ангелитѣ извадили тѣлото отъ водния му гробъ и го закарали почти до самото мѣсто дѣто Хуангъ щѣлъ да се кръсти и да се съедини съ Християнската църква. Въ такъва дѣтинска вѣра има нѣщо особено трогателно. Вѣроятно и мисионеритѣ

сж били трогнати отъ нея. Въ всѣ случаи, тѣ не се опитвали да разубеждаватъ своитѣ нови обръщенници отъ вѣрата имъ въ това чудо, и вслѣдствие на намирането Хуанговото тѣло и послѣдвалата отъ него изповѣдь и наказание на убийцитѣ много Кятайци приели Християнството. Хуанговото родно село, Иенъ-Кузъ е сега повечето

Християнско и името на този мъченикъ съ голѣма почитъ се възпоминава. Съселенитѣ му се гордѣятъ съ това, че Богъ е благоволилъ да извърши надъ него чудо, защото билъ гоненъ заради правдата и защото кръщението му е било съ кръвъ.

М. Н. Поповъ.

Индийска къща, Ситка, Аляска, съ Правосл. Черква на края на улицата.

Ученията на Методистката Епископална Черква.*)

„Вѣрваме въ одного живаго и личнаго Бога Отца Всемогъщаго, който съ съвършена мъдростъ, светостъ и любовъ поддържа и управлява свѣтоветѣ, що е създалъ.

„Вѣрваме въ Исуса Христа, единородния Неговъ Синъ, Господа нашего, въ когото прѣбжда всичката пълнота на Божеството тѣлесно, който бѣше въ слава съ Отца прѣди всички свѣтове; който се възплоти

и живѣ между насъ, сияние на Божията слава и образъ на Неговото сщество; който умрѣ за грѣхове, Праведниятъ за неправеднитѣ за да приведе човѣка при Бога; който възкрѣсна отъ мъртвитѣ; който се възнесе на небето, като прие всѣка властъ на небето и земята за довършване, чрѣзъ благодатъ и съждъ, царството Божие.

„Вѣрваме въ Духа Святаго, истиненъ и вѣченъ Богъ, Господъ и Жизнодавецъ чрѣзъ дѣйствието на когото врѣхъ човѣци, мъртви въ прѣстѣпления и грѣхове, послѣднитѣ се съживѣватъ на покаяние, вѣра, и любяща покорностъ, съзна-

*) Извлечени изъ Епископското Слово, четено при отварянето на послѣдната Генерална Конференция, държана въ гр. Шикаго презъ м. Май 1900 г.

ватъ усиновеннето си спрямо Бога, и добиватъ сила да се издигатъ въ пълната възраст на мъже въ Христa Иисуса.

„Върваме въ безпристрастната любовъ Божия къмъ всичкия човѣшки родъ, тъй че никой не бива изключенъ отъ благодѣянията на тази любовъ освѣтъ до колкото самъ себе си изключва човѣкъ чрѣзъ своеволно невѣрство и грѣхъ.

„Върваме, че вѣра въ Христа, себепрѣдаването на душата на Неговото управление и благодать е единичното условие, на което човѣкъ се примирява съ Бога, се новоражда, става участникъ на божественото естество, и постигва освещение чрѣзъ Духа.

„Ние приемаме моралния (нравствения) законъ, потвърденъ и усъвършенствуванъ отъ божественния Учителъ и авторитетно (пълновластно) изложенъ въ Свещенитѣ Писания. Ние върваме и въ вѣчнитѣ послѣдствия отъ доброто и злото, присъщи въ състава на човѣшката душа, и изявиени съ най-голяма тържественостъ отъ Тогова, който е окончателниятъ Сѣдия на човѣшкия животъ.

Горнитѣ учения на нашата черква влизатъ въ прѣпорѣчания отъ Епископъ Винсентъ и приетия отъ нашата комисия курсъ, който дадохме въ миналия брой на *Христ. Свѣтъ*. Ние ги обнародваме тукъ, за да могатъ онѣзи наши абонати членове въ нашата черква, които зематъ рѣчения курсъ да четатъ и добръ изучатъ тѣзи учения, които сѣ основани на Свещеното Писание. Желамъ при това да извѣстимъ, че въ Възпитателния отдѣлъ на курса вмѣсто „Единъ Погледъ на Вселенната,“ астрономическа студия, нашата комисия прѣпорѣчва за сега: „Какво нѣщо е Небето“ отъ К. Фламариона. Отъ другитѣ книжки книжката: „Ха-

рактерътъ на единъ Методистъ.“ ще се печати въ идущия бр. на „Хр. Св.“

— *Единичката книга.* — Прѣди нѣколко врѣме се държало събрание отъ учени мъже въ Парижъ, между които имало протестанти, католици, безвѣрници и хора съ разни мнѣния. Тѣ се забавлявали съ задаване на всѣкого наредъ този въпросъ — ако билъ изпратенъ въ затвора и му се позволѣше да земе само една книга, то коя щѣше да бѣде тази книга? Всички единодушно отговорили: „Библията.“

— *Недѣйте прѣзира малкитѣ нѣща.* — Малкитѣ нѣща могатъ да бждатъ всесилни за добро или зло. Параходътъ не би могълъ да мине безъ малкитѣ си винтове и гвоздеи както не може и безъ парата си, хора, които сѣ нагледъ малки и незначителни, могатъ да бждатъ отъ голѣма важностъ за да помагатъ въ работата, що се върши за свѣта. Самъ Богъ изисква помощта ни, като ни нарича сътрудници съ Тогова, който, роденъ като малко дѣте, е Емануилъ, Богъ съ насъ.

— *Отрова!* Понѣкога виждаме стъкло, на което химикътъ е залѣпилъ етикетъ съ голѣми букви „Отрова, да не се пие.“ И знаа, че вие не бихте помислили да пиете отъ него. Има обаче извѣстни книги и вѣстници, които би трѣбвало да иматъ сѣщия етикетъ, защото тѣ тровятъ умоветѣ на онѣзи, които ги четатъ, тъкмо тъй както арсеникътъ или стрихнината би отровила тѣлата имъ. Въ едно Изправително Заведение въ Америка една жена извадила една книга — живота на Елисавета Фрай — изъ джеба на прѣстилка си и казала на една посѣтителка: „Една книга, що четохъ, като бѣхъ млада, отрови ума ми, а тази книга ме спаси.“

КЖИЦАТА

ЩО ЯКОВЪ ПОСТРОИ.

Отъ REV. J. WESLEY JOHNSTON, D. D.

Повѣсть за Младитѣ.

(Прѣв. отъ Английски).

(Тази твърдѣ интересна и поучителна повѣсть за младитѣ ще слѣдва прѣзъ пѣ-лата година. Ние я най-жарко прѣпорж-чваме на всички наши абонати и молимъ внимателно да я четатъ съ всѣки брой).

ГЛАВА I.

Името на баща му бѣше Иванъ; майка му я бѣха нарѣкли Йоана, и като нарѣ-коха сина си Яковъ, и двамата родители като че си упражниха правото.

Свещенослужителъ — единъ твърдѣ достоенъ и уважаемъ мжжъ, който гриж-ливо пазеше благоприличието — погледна почти упрѣкателно на Ивана Хърсли, когато при прѣдставяне дѣтето за кръ-щение, той нарѣче името му Яковъ. „Иванъ, искате да кажете,“ пришепна Г-нъ Милеръ, като пое дѣтето съ ржцѣтъ си „Не, Яковъ,“ отговори Иванъ Хърсли, съ ни-зкъ гласъ, който можеше да се чуе почти до половината на черквата.

Г-нъ Милеръ тогазъ погледна на Г-жа Хърсли, надѣвайки се да намѣри нѣкакво си изражение по лицето ѝ, което би го увѣрило, че Йоанъ било назначеното за дѣтето име. Но Г-жа Хърсли бѣше тиха, скромна млада майка, която, ако и да стоеше доволна и горда въ селската черква за-ранѣта на онзи Недѣленъ день, пакъ не бѣ съвършено свободна отъ затруднение. Заради това тя не отговори на изпито-вателния погледъ на Г-на Милеръ, и не издигна дори и очитѣ си къмъ него, ако и да хвърляше бѣгълъ погледъ сегисъ то-гисъ къмъ бебето въ ржцѣтъ му.

Това накара Г-на Милеръ да почака нѣколко секунди посрѣдъ мълчание, което бѣше съвсѣмъ положително. Тогазъ си по-мисли Г-жа Хърсли, че трѣбваше negli

и тя да отговори наедно съ мжжа си, и че свещенослужителъ чакаше и нея. За-туй, ако и съ слабо движение на устнитѣ си, тя успѣ, да изговори „Яковъ“ съ до-водно високъ тонъ да чуе Г-нъ Милеръ. Тази въпросигелна служба не се поправи на Якова. Нему като че се зловидѣ на-мѣсата на Г-на Милеръ. Ако родителитѣ му бѣха рѣшили да го нарѣкатъ Яковъ, защо трѣбва да се двоуми свещенослу-жителъ?

Ако и да не бѣ още доволно възра-стенъ за да различава ясно правото отъ кривото, Яковъ не бѣ живѣлъ три мѣсеца напразно. И тѣй той разбра, че свеще-нослужителъ се мѣсидъ въ работа, що не се е касаяла до него. Това споредъ него не можеше да се оправдае, и изи-скваше публично изобличение.

За това, до като свещенослужителъ запитваше и се двоумѣше, Яковъ се вър-тѣше, и бидейки яко, здраво, момче, той се въртѣ както трѣбва.

Ако Г-нъ Милеръ не бѣше нежененъ, и при това срамежливъ, възможно е, че Яковъ щѣше другояче да постѣпи, или, ако свещенослужителъ не носѣше очила съ златни рамки, които изкусиха прѣститѣ на бебето, то работата щѣше да възприеме другъ обратъ. Но съ случая на едно дѣте, човѣкъ никога не знае, що ще се случи. Навѣрно сѣ нѣщо извънредно. Въ даде-ния случай, съ голѣмото усилие, съ което той се почти изтрѣгна изъ ржцѣтъ на Г-на Милеръ, Яковъ сполучи да се освободи отъ гнѣкитѣ на хубавата си кръщелна мантийка, и гордо показа първитѣ си нови обувки на зачуденото черковно събрание движейки ги съ бързина, що даваше до-дро обѣщание за бѣдащето му като мжжъ.

Тогава съ двѣтъ си рѣцѣ той стисна блѣстящитѣ очила на свещенослужителя, и ги отнесе тържествено, придружевайки този начинъ на ограбване съ едно свое гугу отъ безкрайно задоволство. Нѣколко неспмслени лица измежду черковното събрание останаха много благодарни отъ тази частъ на службата. Двѣ, три момчета се дори ухилиха. Нѣколко момичета, които трѣбваше да се стѣпятъ, се почти изсѣмѣха. Единъ видъ кикотене се чу отъ къмъ галерията на хора. Усмивки се видѣха по лицата на всички присѣствающии въ черквата.

Но Г-нъ Милеръ не се усмихна. Той дори и не мислеше за сѣмѣхъ. Силното въртене и скачане на Якова, съ краката му на въздуха, лицето му закрито нѣкадѣ въ мантийката му, старайки се да турп очилата на свещенослужителя въ загубениѣ си уста, тъй занимаване Г-на Милеръ, щото за усмивка не можеше и дума да става. Бидейки крайно кжсогледъ, свещенослужителътъ бѣ почти безпомощенъ безъ очилата си, и за нѣколко минути не се знаеше по позѣтъ си ли или по главата щѣше да приеме Яковъ кръщелната вода. Но за туй ни най-малко не се грижеше Яковъ, ако и Г-жа Хърсли да се грижеше. И заради това, като се възползува отъ случая, тя простѣ рѣцѣтъ си, оправи мантийката отъ лицето на бебето, и съ сѣщото движение покря кръглитѣ му новѣ. Този пътъ Г-нъ Милеръ не упави благоприличвето. Нето се подвоуми вече за името. За малко врѣме движенията му бѣха навънредно бързи; и облѣчението, съ което той подаде новокръстения Яковъ на майка му, можеше да се види и усѣти отъ черковното събрание.

Слѣдъ като потвърди правата на родителитѣ си и явно наобличи свещенослужителя за неоправданата му намѣса. Яковъ склони да прѣдаде очилата на Г-жа Милеръ, и по този начинъ остави да продължава службата безъ по-нататъшно прѣкъсване.

Отъ това се види, че Яковъ Хърсли още отъ ранната си тримѣсечна възраст е ималъ свои положителни мнѣния.

Този духъ той подѣржаше като растѣше на възраст, и повѣкога много силно настояваше на своята дума, защото Яковъ никакъ не бѣше тихо, покорно, чудесно благочестиво момче, каквото всѣкога намираме въ извѣстни повѣсти, но никога другадѣ негдѣ.

Селото Нордвудъ, дѣто живѣха Хърслиевцитѣ, както всѣко друго малко мѣсто посветяваше много врѣме на приказки за други хора и на лични разправи, и прѣди да стане Яковъ Хърсли на десетъ години, той бѣ прѣдметъ на безбройни разговори. Почти всѣки го обичаше, защото той бѣше отворено, мжжествено момченце, всѣкога готовъ да услужи другиму. Но пакъ той не постигна мѣридото, що бѣ поставило селото Нордвудъ. Трѣбова да признаемъ, че Нордвудското мѣрило бѣше по-високо отколкото може да достигне обикновено момче — момче, което се събужда заранъ безъ да го викатъ; което свършва немалко работица прѣди закуска; което никога не се двоуми на каквато работа и да го пратятъ; което си напуща играта, щомъ узнае, че го търсятъ у дома; което тъй драговодно нарамва мотиката за да отиде да копае въ градината, както би задигнало дългия пѣртъ за да трѣгне къмъ рѣката да лови риба; което прѣдпочита да събира сѣно на ливадата прѣзъ нѣкой горѣщъ лѣтень деиъ отколкото да се кжне въ нѣкой виръ; което по обича да кара кравитѣ у дома си, отколкото да играе на топъ; което не повече би мислило да бѣга отъ училище, отколкото да бѣга къмъ мѣсечината; което прилѣжно си учи катихивиса, въ който день има циркъ въ града; което всѣкога си учи уроцитѣ, никога не се бие съ други момчета, не хвърля сѣмѣжни топки, никога не отива да се пѣрзала съ кѣнки безъ позволение, никога не отсѣтствува отъ Недѣлното училище, никога не си кѣса дрѣхитѣ или зацапва лицето, никога не влиза въ килера, освѣтъ когато е майка му тамъ, никога не щипи опашката на котка, не тегли ушитѣ на куче, нито хвърля камъне въ блата съ жеби, никога не влиза въ кжщи

безъ да си избърсва краката на кожата, никога не вика или свири или прави какъвъ да е шумъ, никога не иска позволение да излиза слѣдъ вечеря, било зимъ или лѣтъ, никога не закача сестра си, никога не мисли за ракети или фейерверки прѣзъ нѣкой народенъ празникъ, никога не мисли да си поиска втори пѣтъ отъ сладко ястие на Рождество, и чиято най-голяма радостъ е да стои у дома, когато майка му излѣзе да прави покупки по

тя бѣ положила немалко старание за това — и като бѣ живѣла прѣзъ послѣднитѣ двайсетъ години въ една къщица сама, то нейнитѣ заблѣжки върху възпитанието на дѣцата имаха голѣма стойностъ.

„Страхъ ме е, че онова момче на Иона Хърсли немалко ще мжчи майка си,“ каза Целия.

„Какво има,“ попита Алмира Линвортъ, като си издигна очитѣ отъ работата, надъ която се бѣ навела и ги втренчи въ Целия.

Прѣп. Д-р. У. Джонстонъ, Докторъ по Богословъ, Авторъ на повѣстѣта:
„Къщата, що Яковъ построи.“

дюгенигѣ! Отъ това високо мѣрило за поведението на едно момче, поставено отъ Норвудскитѣ люди Яковъ Хърсли се не малко затрудняваше, и неведнѣжъ намираха вина на родителитѣ му, задѣто не били доволно строги къмъ него.

Една вечеръ на едно дружелюбно събрание у Г-жа Марло Яковъ стана прѣдметъ на сериозенъ разговоръ. Целия Стебинсъ отвори разискването. Тѣй като Целия никога не се бѣ женила — което, разбира се, не бѣше нейна вина, защото

Алмара бѣше вдовица, не пълна и весела, както сж много вдовици, но съ добрѣ опредѣлени своеобразности. Въ тъмното, далечно минало, за което тя попѣкога съ съзри на очи говорѣше, едно хубаво дѣтенце бѣ влѣзло въ дома ѝ, съ който обаче то се простило вътрѣ въ една седмица. Но тѣй чудесни били впечатленията направени отъ това седмично прѣбиване на чувствителното сърдце Алмирино, че прѣзъ осталия ѝ животъ, нѣмаше въпросъ касающъ се до грижата и

управлението на дѣца, на който тя да не можеше да отговори. Заради това, лицето, що тя обърна къмъ Целия Стебинсъ, по-казваше и запитване и властъ.

„Пакъ съга отъ училище,“ отговори Целия. Белъ Бруксъ, учителтъ, ми каза, като идѣхъ насамъ, че Яковъ отъ юни насамъ едва ли посѣщавалъ училището. Не вная какво ще стане съ това момче.

„Той се нуждае отъ по-твърда ржка,“ каза своеобразната вдовица като поде пакъ работа си.

„Тъкмо тъй мисля и азъ,“ отговори Целия. „Ржката на една майка трѣбва да е твърда. Небрѣжниятъ начинъ на възпитаване дѣца, особено момчета, не е добро нѣщо.“

„Яковъ не се види да е лошо момче,“ призури Г-жа Пейтонъ, говорѣйки май страхливо. Г-жа Пейтонъ имаше три момчета, едното на сжщата възраст съ Якова Хърсли, и понѣкога немалко грижи ѝ задаваха, по прѣдъ такива признати авторитети като Целия Стебинсъ и вдовицата Линвортъ тя бѣше съвсѣмъ скромна и отстъпчива.

„Да, момчето, наистина, не е лошо. Никой не намира вина на момчето. Увѣрена съмъ, вие не можете да извлѣчете подобно нѣщо отъ това, що казахъ. Но, Г-жа Пейтонъ, вие знаете тъй добръ, както кои да е тукъ, че момчето се нуждае отъ твърда ржка, и това е, именно, що Г-жа Хърсли не притѣжава.“

Когато почваше да говори Алмира Линвортъ, тя се настояваше на своята дума. Братъ ѝ Тома, който, като бѣ служилъ двѣ години капитанинъ на единъ каналски параходъ, се чувствуваше свободенъ да употребява морешлавателни думи, казваше:

„Алмиринитѣ челюстни тали *) работѣха по-лесно отъ коя да е друга частъ на кораба.“

„Г-нъ Алфордъ съ семейството си е дошелъ на мѣстото си да прѣкара лѣтото,“ каза Г-жа Марло, като бързо промѣни разговора.

*) Талитѣ сѣ потрѣбаватъ за една мачта нѣща, като вѣжа, платна и пр. Вѣд. Прѣв.

Тя много обичаше Якова Хърсли и не ѝ бѣше приятно да говорятъ тъй за него.

„Какъ е Дариела?“ попита Целия Стебинсъ.

„Много по-добръ отъ миналото лѣто, ако и да е още слаба,“ отговори Г-жа Марло.

„На колко е години сега Дариела?“ попита вдовицата Линвортъ, като още веднѣжъ издигна очитѣ си отъ работата си и погледна на Г-жа Марло.

„Около осемъ години, мисли. Какво казвате, Г-жа Пейтонъ?“

„Осемъ години навършва идущата есенъ. Тя е единъ мѣсець по-голяма отъ моя Франкъ.“

„Какво смѣшно име това за едно момче.“ забѣлѣжи Целия Стебинсъ, като стана отъ стола си и се оияти къмъ Г-жа Линвортъ.

Тъкмо тогазъ се чу пронизителенъ крѣсъкъ — дивъ страшенъ викъ, който ужасно смути тишината на онази юнска вечеръ. Четиритѣ жени се изгледаха плахо, и тогазъ като побудени отъ една мисль, тѣ отърчаха навънъ прѣзъ заднитѣ врата и гледаха къмъ посоката на Г-нъ Алфордовата къща, която почти досѣгаше до брѣга на ржката. Течението тукъ бѣше много силно, и ако и да не бѣше ржката много широка, то се увеличаваше, тъй че ставаше опасно за онѣзи, които не бѣха запознати съ движението му. Прѣзъ м. юни, до като оставаше нѣщо отъ пролѣтнитѣ дъждове, Норвудчанитѣ строго запрѣтѣваха на дѣцата си да се возятъ съ лодки, понеже верѣдъ силния водовъртъжъ лодкитѣ не можаха да се управляватъ. Една двѣ печални бѣди бѣха оставили скърбни спомени въ Норвудъ. Но Г-нъ Алфордъ, като бѣше сравнително страникъ; и като бѣше забравилъ за пролѣтнитѣ дъждове, необмислено бѣше позволявалъ на Дариела и брата ѝ Хербертъ да се разходятъ по ржката съ тѣхната лодка. Хербертъ, високо, яко четирнайсетъ годишно момче, знаеше да управлява лодки и да тегли добръ лопатитѣ — тъй че Г-жа Алфордъ се приятно усмихна като потегли лодката по водата; но било че лопатитѣ не

бѣха изсъхнали, или по причина на другъ нѣкой недостатѣкъ въ дървото, лодката едва що бѣ тръгнала нагорѣ по водата и лопатата изпрѣщѣ, долната ѣ часть се счупи и остана непотрѣбната дръжка въ рѣцѣтъ на Херберта. Веднага лодката биде хваната отъ течението и безпомощно тръгна надолу по рѣката. Слѣдъ туй настана водовъртежъ, който обърна лодката и за ужасението на Г-жа Алфордъ и двѣтъ ѣ дѣца се борѣха съ смъртта прѣдъ очитѣ ѣ. Тогазъ именно тя издаде овзи страшенъ викъ що стрѣсна женитѣ у Г-жа Марло.

Но до като изплашената майка гледаше на давящитѣ се нейни дѣца, тя видѣ нѣщо, че скочи въ водата, тогазъ чу плѣсъкъ и, прѣди да може да си издигне гласа за да извика пакъ, тя видѣ едно момче да пори водата като риба. Като хвана Дариела съ една ржка, той я издигна, като същеврѣменно извика на Херберта да се държи о лодката; тогазъ съ петъ-шестъ силни тупания съ нозѣтъ си, той извади момчето на брѣга, недалечъ отъ майка ѣ. Като видѣ, че лодката бѣше отвлечена отъ течението, той отърча покрай брѣга, и скочи въ водата нѣколко метра по-горѣ отъ лодката. Единъ погледъ му показва, че Хербертъ не бѣше изложенъ на голѣма опасность. И като хвана лодката съ една ржка, той я поведе до най-ближния брѣгъ и като подаде ржката си на Херберта, изтегли го на сушата.

„Азъ ще вържа лодката тукъ,“ каза той. „Можете да си я приберете утрѣ.“

Съ това той изтегли лодката доволно навжтрѣ да не може да я досегне течението, слѣдъ което я върза о едно дърво. Тогазъ се отърси като да бѣше окжпано куче, и Хербертъ стори същото.

Подирѣ туй момчетата се изгледаха, както правятъ момчета и Хербертъ извика:

„Е, е, ти си билъ Яковъ Хърсли!“ като му подаде ржката си.

И наистина той бѣше Яковъ Хърсли; босъ, гологлавъ, по ржкави, същото живо, пакостливо момче, що бѣше често срѣщалъ прѣзъ лѣтото.

Разбира се, Хербертъ помоли Якова

да отиде съ него у тѣхъ да се види съ майка му и Дариела, но Яковъ прожар-мора, че има нѣкаква поржчка да изпѣлни за майка си. Тѣ вървѣха заедно до мостенцето задъ къщата на Г-жа Марло, дѣто се раздѣлиха и всѣкой отиде по пътя си.

„Казахъ че не е лошо момче“, повтаряше излека Г-жа Пейтонъ на себе си, като тръгна нагорѣ пѣзъ улицата, защото другаркитѣ не се вече събраха оная вечеръ.

(Слѣдва).

„Кой е Този?“

Когато Иисусъ дойде на свѣта страни изявления придружиха Неговото идване. Прѣзъ Неговото земно поприще Неговитѣ съврѣменици бѣха принудени да читатъ какъвъ човѣкъ бѣ Той. Никога не бѣха чули тѣ такива думи, каквито Той изговаряше. Никога не бѣха видѣли такива дѣла, каквито Той извърши. Никога не бѣха имали такива чувства каквито възбуждаше въ тѣхъ Неговото присжтствие. Той бѣ същество съ странни способности и безгранични срѣдства.

Когато се напѣлно иногурира (освети) Неговото служителство „Иродъ четверовластникътъ чу за всичко, що бѣ той сторилъ, и слушалъ бѣ нѣкои да казватъ, че Иоанъ възкрѣсналъ отъ мъртвитѣ; а други че Илия се явилъ; и още други, че единъ отъ пророцитѣ възкрѣсналъ а Иродъ каза: Иоана азъ обезглавихъ; но кой е този, за когото слушамъ това? И пожела да Го види.“

Четѣте повѣстѣта за Негова животъ и виждте какъ се налага въпросътъ на всѣки разуменъ човѣкъ и се иска отговоръ. Той (Иисусъ) бѣ свободенъ отъ грѣхъ; Той никога не изяви себелюбиво разположение; Той никога не упражни Своята сила за Своя лична полза или удоволствие; Той бѣ абсолютно сво-

боденъ отъ свѣтска и користна амбиция; Той нѣмаше ни една отъ слабоститѣ, що развалятъ характера на смъртнитѣ; Той си присвои божествени прерогативи и дѣйствително даваше прощение на грѣшници въ Свое име и съ Своя властъ; Неговото влияние никога не се е намалило въ свѣта, но простираше се все по-нашироко съ всѣкъ послѣдуващъ родъ, опасало е земния шаръ и на края на деветнадесетия вѣкъ е по-разпространено, по можще, и по-благоотворно отколкото въ кой да е другъ периодъ. Когато Го разпнаха, Той имаше само една шепа послѣдователи, и ни единъ отъ тѣхъ не бѣ готовъ да умре за Него. Днесъ Неговитѣ послѣдователи сѣ наброй милиони, и голѣми множества сѣ готови на всѣка минута да положатъ живота си за Него.

Ни едно име извѣстно между човѣцитѣ не е тъй крѣпко както името Исусъ. Кой е Той? Отъ гдѣ е Той? Що е Той? Кой ще обясни тайната? Мнозина сѣ се опитвали да отговорятъ на този въпросъ. Въ неговото врѣме нѣкои казваха, Той е единъ отъ пророцитѣ; други казваха, че билъ съюзникъ на Сатана; други казваха, че е Синъ Божий. Въ наше врѣме разни отговори се даватъ на този въпросъ. Нѣкои ни казватъ, че Исусъ билъ *митъ*; други заявяватъ, че Той ужъ измамилъ Своитѣ ученици и ги накаралъ да вѣрватъ, че Той струвалъ чудеса, които никога не сторилъ. Не малцина учени мѣже казватъ, че Исусъ билъ най-мъдриятъ, най-добриятъ, най-чистиятъ човѣкъ, що е живѣлъ нѣкога, но нищо повече. Това е популярно обяснение на тайната за Христа. Но за вѣрване ли е, че таква сѣщество като Исуса не е билъ нищо повече отъ човѣкъ? Единъ писателъ е илюструвалъ мъжнотитѣ що прѣчатъ на това обяснение както слѣдва:

„Да кажемъ, че имаште една верига, която въ продължение на хиляди години се е навивала на единъ тъпанъ и хълка по хълка се е оказала да е отъ просто желѣзо безъ изключение, и изведнѣжъ се явява една хълка отъ чисто злато, щѣше ли да бѣде разумно да казваме, че това злато е било изкопано изъ сѣщата мина и изковано въ сѣщитѣ огньове както чернитѣ му и тежки другари? Родъ слѣдъ родъ е миналъ прѣзъ сцената на този свѣтъ и всѣки е раждалъ синове и дѣщери по свое подобие, и ето че изведнѣжъ се явява единъ безгрѣшенъ човѣкъ.“ Отъ гдѣ дойде той? Кой е той?

Що казва той за Себе Си? Ето що той казва: „Азъ излѣзохъ отъ Отца и дойдохъ на свѣта; и пакъ Азъ оставамъ свѣта и отивамъ при Отца.“ „Отецъ Мой и Азъ едно сме.“ „Отче, прослави Ме съ славата, що имашъ при Тебе, прѣди създанието на свѣта.“ Кого ще повѣрваме Исуса ли или Неговитѣ критици и неприятители? Навѣрно Той знаеше подобръ отъ тѣхъ, и Неговътъ характеръ ни гарантира да вѣрваме, че Той е казалъ точната истина безъ сѣнка на прѣувеличение.

Сега ние знаемъ, защо ангелитѣ излѣзоха изъ небето и тържествуваха Неговото рождение съ небесна музика. Знаемъ защо звѣздата на Изтокъ възвѣсти на мъдрецитѣ дохожденето на Израилския царъ, знаемъ защо каза Симеонъ: „Сега отпущашъ раба Си съ миромъ, защото видѣха очитѣ ми Твоео спасение.“ Знаемъ защо бѣ смутенъ Продъ и всякий Иерусалимъ съ него. Фактътъ, че Исусъ е повлиялъ на цѣлия свѣтъ за добро въ продължение на много столѣтия, е промѣнилъ цѣлото течение на човѣшката история, спомогналъ е повече за човѣшкото щастие и прогресъ отколкото всички велики мѣже

заедно, и че днесъ Той живѣе въ сърдцата на милиони, като образува характера имъ по най-високия образецъ и имъ дава възможност да подигнатъ свѣта, това се напълно обяснява отъ Петрова отговоръ на въпроса на Господа: „Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго.“

Американскитѣ Мисионери въ Турция.

Отъ Д-ръ Г. Ф. Херрикъ.

Какъ да разкажемъ за 120-тъ Евангелски Черкви съ тѣхнитѣ близу 14,000 членове и за повече отъ 300 мѣста за проповѣждане на евангелието и за Недѣлно-училищната работа, плодъ на евангелизаторскитѣ трудове на мисиитѣ?

Да се опитаме ли да фотографираме работата, която се съсрѣдоточава въ Библейския домъ въ Цариградъ, дѣто се полагатъ старания за снабдяване разнитѣ раси на Турция съ Библията и поне съ началата на християнска книжнина?

Можемъ ли да се надѣемъ, че ще дадемъ отчетъ за произхождението и рѣстението на нашето възпитателно дѣло, особено за бързото му рѣстение прѣзъ послѣднитѣ години, дѣто сега 25,000 души заедно съ сирачетата — толкова момчета, колкото и момичета, дори въ висшитѣ училища, — се учатъ въ 400 училища, съ 600 учители, отъ забавачници до колегии и богословски семинарии?

Да разказваме ли за болници, чрѣзъ които хиляди инакъ недостѣпни, се досѣгатъ чрѣзъ християнско наставление, и още по-добрѣ отъ живо християнство пояснявано чрѣзъ лѣкарско служителство?

Или да разкажемъ за ужаситѣ на кланетата прѣди четири-петъ години, и многото извънредна работа, въ внимателното раздаване на волнитѣ

помощи за подпомагане на сирачетата? Раздадената за тази цѣль сума възлиза на повече отъ 100,000 Англ. лири (2,500,000 лева).

Очевидно широкото поле на нашата работа не може да се опише въ една кратка статия. Ще се ограничимъ за сега да опишемъ въ краткъ най-старитѣ и най-новитѣ отдѣли на нашата работа, именно отдѣлитѣ по издаване книги и работата за сирачетата.

1. Първата длъжностъ на мисионерина е да даде на людитѣ, при които отира, Словото Божие. Източнитѣ земи сжъ многоезични страни. Въ Турция турцитѣ, разбира се, се досѣгатъ чрѣзъ турския езикъ; но населението въ Турция не състои отъ Турци. Арменцитѣ се нуждаятъ отъ Библията на арменски, Гърцитѣ на гърcki, Кюрдитѣ на кюрдски, Арабитѣ на арабски, Българитѣ на български, Албанцитѣ на албански, Еврентѣ на испански съ еврейски букви, а около единъ милионъ арменци се нуждаятъ отъ Библията на турски, печатана съ арменски букви, и около единъ милионъ гърци се нуждаатъ отъ нея на турски печатана съ гръцки букви. Мисионеритѣ сжъ извършили работата по прѣвеждане, прѣглеждане и редактиране, на много издания въ всѣки езикъ, а Библейскитѣ Дружества печататъ и разпространяватъ, Библии, Нови Завѣти и части отъ Библията, около 100,000 на годината.

Мисионеритѣ приготвяватъ и разпространяватъ всѣка година, седмични и мѣсечни религиозни вѣстници, разни брошури; книги по уроцитѣ за Недѣлнитѣ училища на разни езици, сжщо и Свещени пѣсни, тълкования на Новия завѣтъ, Церковни Истории и други религиозни книги, каквито издава и Религиозното Трактатно Дружество въ Лондонъ, често прѣводъ отъ списанията

на казаното дружество, сжщо и учебници за училища отъ всички степени.

Работата въ този отдѣлъ се ограничава само отъ недостатъчнитѣ фондове, що се даватъ на наше разположение прѣзъ послѣднитѣ години отъ Мисионерския Бордъ, подпомагани и отъ Религиозното Тракратно Дружество, и по нѣкога и отъ частни подарители. Издаденитѣ отъ неевангелския туземнъ печатъ книги на разни езици, освѣнъ нѣкои добръ съставени учебници състоятъ главно отъ петокласни романи, прѣвеждани или имитирани отъ френски, които доставятъ положително вредна умствена и морална храна.

Дори съ нашитѣ печално намалени срѣдства, ние сме печатали на разни езици около 10,000,000 страници християнска книжнина (освѣнъ Библии) всѣка година до сега. Ние трѣбва да удвоимъ това количество, и не би ни потрѣбвало да увеличимъ работницитѣ си съ повече отъ 30 на сто, за да сторимъ това, ако само да разполагахме съ достатъчни парични срѣдства.

2. Работата за сирачета.

Кланетата на 1895—96 година оспоротеа най-малко 40,000 души. Голѣмото мнозинство отъ тѣзи бѣха оставени въ плачевно състояние, което мъчно можемъ си прѣдстави. Нѣкои бидоха намѣрени прѣзъ зимата, сѣднали на бунища, за да се постопятъ отъ топлината, що издавали нечистотинитѣ; тѣ поддържаха живота съ нѣщо което едва ли можеше да се нарѣче храна.

Не само бѣха тѣзи сирачета голи и изгладнѣли; но тѣ бѣха изложени и на най-страшни морални опасности. Най-привлекателнитѣ отъ тѣхъ биха могли да бждатъ грабнати отъ мюсулмани безъ всѣка надежда за помощъ или избавление. Дебело невѣжество, мръсотия, порокъ отво-

риха челюститѣ си да ги погълнатъ, щото да ни направятъ почти да скърбимъ, за дѣто тѣ прѣживѣха бацитѣ си. Около една десетина отъ тѣзи сирачета сж биле избавени и настанени подъ покровъ, хранени, облѣчени и наставлявани, и то съ волни помощи събрани отъ състрадателни християни — Американци, Британци, Германци и Швейцарци. Само Германцитѣ, щомъ се организира работата, дѣйствиуваха независимо; а швейцарскитѣ, както и британскитѣ приятели поставиха паритѣ си и личната си помощъ подъ надзора на мисионеритѣ. Но твърдѣ малко всегдашни сиропиталища сж били установени. Въ повечето случаи, дѣцата сж били събрани въ приврѣмenni домове и отъ тамъ изпращани на установени вече училища. Безъ изключение по-възрастнитѣ момчета и момчета ги учатъ да поддържатъ себе си чрѣзъ изучаване на нѣкой занаятъ или каква да е друга работа. Въ много случаи онѣзи, които сж се грижели за тѣхъ, сж останали много зачудени отъ бързината, съ която сж приемали, всичко що имъ се е прѣподавало, и съ твърдѣ малко изключения, поведението имъ е било съвсѣмъ задоволително. За сирачетата трѣбва да се грижатъ отъ петъ до седемъ години, прѣди да ги оставятъ да се грижатъ за себе си, и разносцитѣ за поддържането на 4000 сирачета възлизатъ на около 20,000 Англ. лири (250,000 лева) годишно.

Григориянскитѣ Арменци, съ малко изключения, сж останали много благодарни отъ всичко, що сме сторили за сирачетата; а нашата цѣль е била да възпитае дѣцата въ добродѣтель и познанието на евангелието, не да ги правимъ протестанти. Ние имаме всѣка причина да очакваме, че мнозина отъ тѣхъ ще бждатъ благословение на своя народъ.